

Hồi Thử Bảy Mười Sáu

VU OAN GIÁ HỌA

Đinh Hạo nghe gã cất tiếng kêu cầu cứu, giật bắn người lên thế thì gã võ sĩ này là đệ tử của Kim Long bang không sai rồi, hấn đảo mắt quét sang chỉ thấy gương mặt của hai sứ giả lạnh như tiền, ánh mắt chớp nhoáng những tia sáng muốn giết người. Hấn bèn trầm giọng nói:

– Y là đệ tử của quý bang?

Tý hiệu sứ giả lạnh lùng nói:

– Không phải!

Mặt Đinh Hạo trầm xuống nói:

– Quý sứ giả không nghe y kêu lên: “Sứ giả cứu ta sao?”

– Y quen biết với bản sứ. Hứ! Nếu y đúng là hung thủ, bản sứ giả quyết không dung tha y đâu!

Đinh Hạo nộ hỏa xung thiên nói:

– Tại hạ không phải đứa trẻ con ba tuổi, để mấy người làm trò đùa, sự thật rành rành trước mắt, nếu y không phải là hung thủ, thế thì tại hạ là hung thủ rồi, y không phải là đệ tử của Kim Long bang thế thì để tại hạ xử lý, y phải trả một giá rất đắt cho việc làm của y.

Dứt lời mũi kiếm hất nhẹ xoẹt một tiếng, ngực áo bị rách một đường dài, trước ngực liền hiện ra một lần máu, tiếp đó lại nói:

– Tại hạ luôn luôn phản đối việc dùng thủ đoạn tàn bạo, nhưng hôm nay phải đặc biệt phá lệ một phen, nghe đây nếu người chẳng muốn chết bằng cách bị rách nát từng tắc thịt, thì người hãy thành thật khai báo lai lịch của người và thuật lại sự tình dân sát cho ta nghe.

Gã võ sĩ đảo mắt nhìn Tý hiệu sứ giả một cách thương thái độ hống hách lúc này đã tan biến mất hết.

Tý hiệu sứ giả trầm giọng nói:

– Toan Tú Tài, kẻ bị hại là người của bản bang lại là tâm phúc của tiểu thư, bản sứ giả phải mang người này về xử lý!

– Thế thì tại hạ đã hết can hệ gì chứ?

– Sự thật vẫn chưa sáng tỏ!

– Thế nào mới gọi là sáng tỏ?

– Để bản bang xử xét người này xong mới biết được!

Đinh Hạo nghi hoặc chẳng ít, vài chữ sứ giả cứu ta đã có uẩn khúc bên trong, nếu y là hung thủ thì y không phải kêu cứu làm gì đồng thời Tiểu Hương là tâm phúc của Thiên kim bang chủ đã bị hiếp dâm thăm sát, hai sứ giả chẳng có biểu hiện cảm phần gì cả, điều này chứng tỏ bên trong phải có uẩn khúc gì đây!

Hắc nhĩ thế bèn lạnh lùng nói:

– Không thể đem người này đi được!

Tý hiệu sứ giả biến sắc nói:

– Nói thế là sao, chuyện của bản bang lại để cho người ngoài xử lý sao?

Đinh Hạo đánh liều nói:

– Chớ nói nhiều vô ích, tại hạ phải đích thân xử lý, nếu hai vị có khó khăn gì, mai sau tại hạ sẽ giải thích với tiểu thư các cô chẳng muộn, lời nói đến đây xin hết, mời các cô hãy tránh ra xa.

– Các hạ chuẩn bị xử lý y thế nào đây?

– Đó là việc của ta, hai người chớ hỏi làm gì!

– Các hạ không thấy làm vậy là thái quá chăng?

– Chuyện tại hạ đã quyết, không khi nào thay đổi được nữa.

Cặp mắt sắc bén lạnh lạnh của Đinh Hạo nhìn chòng chọc vào mặt của gã võ sĩ, hắc nhĩ mạnh từng chữ một nói:

– Bây giờ bản nhân hỏi một câu, người trả lời một câu, bằng không một câu hỏi của bản nhân sẽ cắt một tắc thịt của người ra.

Da mặt của gã võ sĩ áo vàng co rút đến đổi biến dạng, y gằm rống thảm thiết nói:

– Toan Tú Tài, người sẽ chết không được toàn thân đâu.

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

– Ta chết như thế nào mặc kệ ta, câu thứ nhất người có phải là đệ tử của Kim Long bang chăng? Nói!

Oa! Một tiếng rú thảm thiết, thân người của gã võ sĩ co rút giãy lắt, bầy lỗ rướm máu tắc thở lập tức.

Đinh Hạo giận run người quay kiếm trở vào người Tý hiệu sứ giả nói:

– Người muốn chết chăng?

Hai cô sứ giả song song nháy vọt ra sau một trượng, Tý hiệu sứ giả nói:

– Bản sứ giả không chính tay giải quyết, về bang không thể ăn nói với bang chủ được!

– Người giết người bịt miệng ư?

- Thế thì buồn cười rồi, y là hung thủ bản sứ giả bịt miệng làm gì?
- Chắc bên trong có bí ẩn gì đây?
- Lời nói chẳng có tình lý chút nào!
- Chớ coi thường ta quá thế, tại hạ chẳng dễ qua mặt đâu nhé!

– Các hạ muốn sao bây giờ?

– Hành vi của người khinh thường ta quá thế, xem như người công khai khiêu chiến với ta vậy, bây giờ hãy giải quyết bằng binh đao thôi.

Tý hiệu sứ giả thụt lùi một bước nữa hải hùng nói:

– Toan Tú Tài người không cố ý gây hấn với bản bang chứ?

– Tại hạ chẳng ngại nữa.

– Các hạ độc đoán như thế, đến khi gặp tiểu thư nhà ta e rằng khó giải thích lắm.

– Ngoại trừ Mai Ánh Tuyết không chấp nhận công lý.

– Nói như thế các hạ không tiếc trở mặt tuyệt tình với tiểu thư nhà ta chẳng?

Hắc bèn đánh liều nói:

– Trừ phi Mai Ánh Tuyết muốn tuyệt tình với tại hạ! Tý hiệu sứ giả nghiêm sắc mặt nói:

– Tiểu thư từng thổ lộ tâm sự với bọn ta ngoại trừ các hạ ra không còn tình nào thay thế được!

– E rằng không phải thế!

– Ý người muốn nói sao?

– Y xuyên thành ngoại, y từng muốn lấy mạng sống tại hạ! Tý hiệu sứ giả ngây người.

Tý hiệu sứ giả bèn tiếp lời:

– Các hạ kém thông minh thế, phải biết câu càng yêu càng hận, đêm ấy chỉ vì hiểu lầm nàng là thiên kim bang chủ, đương nhiên chẳng chịu được đệ tử bị tàn sát, mà các hạ lại là ý trung nhân của nàng, càng không thể chịu được hơn nữa..

– Tại sao không nói ngay lúc đó?

– Trong lúc tình thế cấp bách, ai lại nghĩ xa như thế?

– Nàng chưa bao giờ biểu lộ thân phận cả.

– Bí mật của bản bang chưa đến lúc công khai. Nhưng căn cứ thần tình của y lúc đó là dùng thái độ thù địch đối phó với tại hạ?

– Các hạ lại lầm rồi, thiên kim bang chủ luôn luôn ngang ngạnh tự ái, nói cho

khó nghe chút là bướng bỉnh thành tính, nàng rõ biết không phải là địch thủ của các hạ, mà các hạ cũng biết nàng làm sao giết các hạ được phải thế không? Lúc đó còn vài sứ giả gần đó, nàng có thể vì tư tình nam nữ mà không ngó ngang đến luật bang không?

Câu nói này có vẻ hợp tình hợp lý, Đinh Hạo không khỏi lại có chuyển biến, có lẽ mình hiểu lầm Mai Ánh Tuyết thật đúng như Tý hiệu sứ giả đã nói nàng ở trong tình huống bất đắc dĩ như nàng từng nói:

– Phụng mệnh giết người! Nàng đã bị cưỡng bách theo mệnh lệnh của phụ thân.

Tý hiệu sứ giả sắc mặt dịu lại nói:

– Các hạ cảm thấy thế nào?

Đinh Hạo hít một hơi dài không làm gì hơn đành nói:

– Bao giờ tại hạ được gặp tiểu thư của các người?

– Việc này chắc phải chờ sau khi các hạ quyết định hợp tác với bản bang mới có thể gặp được.

– Nhưng tại hạ phải gặp Mai Ánh Tuyết trước mới quyết định được.

– Việc này bản sứ giả không đủ thẩm quyền quyết định ta phải xin chỉ thị cấp trên.

– Thế thì tại hạ đành chờ đợi thôi.

– Các hạ cho phép bản sứ giả lo liệu hậu sự cho kẻ chết chứ?

Đinh Hạo nghiêng rằng tra kiếm vào bao, phi thân chạy mất, hắn không nói gì cả, thật ra cũng chẳng còn gì phải nói nữa, bây giờ hắn chỉ nghĩ tưởng đến cô gái thần bí đã bắt sống hung thủ đó, tại sao y không ra mặt? Nếu tìm được y thì mọi sự sẽ sáng tỏ ngay, vì y bảo võ sĩ áo vàng là hung thủ, thế thì y phải chứng kiến việc trải qua, nhưng mình đi đâu tìm y đây?

Hắn phi thân ra khỏi rừng, chạy trở về bến đò.

Chỉ thấy một cô gái ngồi trên một chiếc thuyền, mặt quay sang hướng sông, chẳng trông thấy diện mục của cô, hắn nhủ thầm: lạ nhỉ, người lái đò sao lại là người nữ được, trông cách ăn mặc của y chẳng giống người lái đò chút nào cả!

Hắn thoáng do dự bèn cất tiếng kêu to gọi:

– Ta muốn sang sông vậy! Cô gái trên thuyền chẳng quay đầu qua, chậm rãi nói:

– Lên thuyền đi!

Đinh Hạo ngạc nhiên, hắn chưa từng thấy chủ đò dùng thái độ như thế để tiếp đón khách bao giờ, hắn cũng chẳng rảnh rỗi suy nghĩ nhiều hơn, bèn nhún mình nhẹ nhẹ đáp chân lên thuyền, vừa nhìn cô gái ngồi trên mũi thuyền, bất giác vui

mừng kêu lên nói:

– Tỷ tỷ sao lại là người?

Cô gái trên thuyền chính là Uy linh sứ giả Cổ Thu Linh vậy.

Vẻ mặt Cổ Thu Linh buồn bã âm u nói:

– Đinh đệ người ngạc nhiên lắm chẳng?

Đinh Hạo bất giác ngạc nhiên hoang mang nói:

– Quả thật chẳng ngờ được tỷ tỷ làm người lái đò!

– Chủ đò vắng mặt, ta đành tạm quyền thôi.

Dứt lời y bỏ dây bỏ mái chèo xuống nước, chèo ra dòng sông.

Đinh Hạo ngồi trên ván khoang thuyền đối diện với Cổ Thu Linh rồi nói:

– Sao tỷ tỷ ra giang hồ nhanh đến thế?

– Đây là mệnh lệnh của phu nhân.

– Tình hình trong núi thế nào?

– Chẳng còn xảy ra việc gì nữa.

– Tiểu đệ đã biết được người ám sát Thất Chỉ Tàn Sát và Trường Bạch Nhất Kiêu tại Chiêu Ứng Tự rồi!

– A! Nhân vật phương trời nào thế?

Đinh Hạo bèn thuật lại việc gặp Hư Ảo lão nhân và đã giao đấu cùng y cho Cổ Thu Linh nghe một phen.

Cổ Thu Linh cau mày nói:

– Sự việc coi như được làm sáng tỏ nửa phần.

– Đúng vậy mục đích sát nhân của đối phương vẫn còn trong vòng nghi vấn.

– Đệ đệ xem như là nhân họa mà được phước, học được món nghề dị dung thuật đã thất truyền từ lâu ở võ lâm.

– Theo thiếu ý đệ, đó mới chỉ là một phần nhỏ thôi. Đúng ra dị hình thuật còn có Súc cốt công và các thuật như biến hình thể, đây mới chỉ là thuộc phần dị sắc thôi.

– Đệ nói đúng lắm.

– Sao tỷ tỷ biết đệ muốn sang sông?

– Chẳng phải đệ nói muốn xuống phía Nam sao? Ta liên tục xuống phía Nam, trước sau hơn đệ một bước tới bến đò này.

Đinh Hạo sức hiểu ra một việc nói:

– Tỷ tỷ là người bắt sống hung thủ ở trong rừng?

Cổ Thu Linh gật đầu nói:

- Đúng vậy, chính là ta đây! Tỷ tỷ có được mục kích cố sự tường tận chẳng/
- Không, ta đến hiện trường sau người nữa.
- Sao biết võ sĩ áo vàng đó là hung thủ?

- Lúc hai cô Kim Long sử giả hiện thân tranh cãi với người, y ẩn núp trong rừng, trước thì chẳng biết y là hung thủ, sau khi được nghe các người tranh luận, ta mới phán đoán được y là hung thủ.

- Nói như thế này y giết người hiệp dân, hai sử giả kia đều biết được cả?
- Đó là dự mưu bằng không chúng nó chẳng cần giết người bịt miệng làm gì?

Đinh Hạo nộ hỏa xung thiên, nhưng lại thắc mắc chẳng ít nói:

- Người bị giết là tỳ nữ thân tín của thiên kim bang chủ, thì giải thích thế nào đây?

Cổ Thu Linh trầm giọng nói:

- Trong chốn giang hồ này có nhiều sự kiện không thể căn cứ theo thường tình mà phán đoán được.

- Đúng thế, tiểu đệ cũng có cảm nhận như thế, tại sao tỷ tỷ không hiện thân ra trước hiện trường?

- Ta không cần thiết hiện thân ra làm gì! Y vừa nói vừa cười nhạo ra vẻ gượng gạo lại nói:

- Đệ đệ có mối liên hệ lớn với Kim Long bang sao?

- Quan hệ, nói thế là sao?

- Mai Ánh Tuyết thiên kim bang chủ không phải là hồng nhan tri kỷ của đệ sao?

Đinh Hạo liền đỏ mặt, bây giờ mới hiểu nguyên nhân do thần tình lạ thường và buồn bã của Cổ Thu Linh, lúc đó ở trong núi y đã biểu lộ tình cảm thương yêu đậm đà, đây quả là sự việc rắc rối, hắn bèn sượng sùng nói:

- Tiểu đệ đã quen với y từ lâu rồi, đến bây giờ mới biết được lai lịch của y.

- Các người đang bàn luận hợp tác gì vậy?

- Ô! Đối phương mong rằng tiểu đệ liên thủ với chúng cùng đối phó với Vọng nguyệt bảo!

- Ý của đệ thì sao?

- Đệ chưa quyết định được, cần phải thương lượng với mấy vị lão ca xem sao.

- Đúng rồi, người giết chết Tưởng thái y phải chẳng là Hư Ảo lão nhân mà người đã nói?

Đinh Hạo cau mày suy nghĩ giây lát nói:

– Cũng chẳng thể biết được. Vì Tởng thái y không phải chết dưới Vô Ảnh Phi Mang mà Hư Áo lão nhân tinh thông Dị Hình thuật, chẳng cần thiết bịt mặt làm gì, chiếu theo tỷ tỷ nói hôm ấy hiện thân bất có Tởng thái y là người bịt mặt..

– Đúng vậy nhưng có điểm khả nghi! Điểm nào?

– Người thần bí xuất hiện ở Đồng Phách sơn, thân pháp kỳ lạ chẳng khác gì thân pháp của người bịt mặt đã xuất hiện ở ngoại thành Y Xuyên, mà Hư Áo lão nhân lại biết sử dụng Vô Ảnh Phi Mang.

Đinh Hạo gật đầu nói:

– Hừ! Không lẽ họ lại là một phe cả, ít nhất Hư Áo lão nhân không tránh khỏi liên hệ đến vụ Tởng thái y bị sát hại.

Ngay lúc đó chiếc thuyền đã cập bến, hai người phi thân lên bờ, Cổ Thu Linh buộc chiếc thuyền vào cột cây tại bến sau đó mặc áo choàng vào người.

Đinh Hạo nghiêm sắc mặt lại nói:

– Chuyến này tỷ tỷ xuất giang hồ, chắc có việc gì chứ?

– A! Phu nhân hạ lệnh ta phải tìm gặp Hắc Nho bằng được!

Đinh Hạo giật bắn người lên, giữa Uy linh phu nhân và sư phụ có mối liên hệ gì đây, nếu mình hỏi thì Cổ Thu Linh sẽ khó xử, nếu không hỏi thăm một ngày nào đó sẽ bị nàng theo dõi ngay và bị bại lộ.

Trước mắt quan trọng nhất là chẳng biết đôi bên có ân oán gì không, mình thì không tiện đường về núi hỏi sư phụ bây giờ.

Cổ Thu Linh lại nói tiếp:

– Gần đây trên đường đi, đệ có tung tích gì Hắc Nho không?

– Thế thì chẳng có!

– Mong rằng Đỉnh đệ có thể tiếp sức!

– Đương nhiên ta đã hứa điều này trước mặt phu nhân nhưng mà...

– Nhưng mà thế nào?

o O o